

[Arnth Jensen.]

med en 5-årig afdragstid, hvis der virkelig bag ønsket lå en fremtid for invaliden. Jeg udkaster denne tanke til den højtærede socialministers overvejelse.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): De betragtninger, det ærede medlem hr. Arnth Jensen har fremsat vedrørende bilspørgsmålet, har desværre kun en altfor stor aktualitet, og man kan yderligere tilføje, at de er mindst lige så aktuelle nu, som da det ærede medlem hr. Arnth Jensen her under sidste finanslovdebate var inde på tilsvarende betragtninger. Sandheden er den, at vor automobilpark efterhånden er blevet af et så lille omfang og er i en så ringe forfatning, at der ved fordelingen af de nye biler, vi får, rejser sig så store problemer, at de praktisk talt er uløselige. Det ærede medlem hr. Arnth Jensen var selv inde på det; han måtte indrømme, at med så få biler, som vi fik ind, kunne de praktisk talt ikke fordeles retfærdigt; det var umuligt, men man måtte naturligvis bestræbe sig for at gøre det så godt, man kan. Det kan måske lyde mærkeligt, at det er umuligt at fordele dem retfærdigt, men det er en så lille procentdel af samtlige ansøgninger, der kan bevilges, at man fra myndighedernes side må give afslag på ansøgninger om bil til masser af mennesker, som burde have en bil; som virkelig har et rimeligt krav på at få en bil. Spørgsmålet vil først kunne løses, den dag der bliver mulighed for at skaffe en større bilimport til Danmark, den dag, hvor vi enten kan købe så mange færdige biler, vi behøver, eller måske kan sætte vore samlefabrikker i gang i fuldt omfang igen, et spørgsmål, der har den allerstørste betydning ikke alene bilforsyningsmæssigt, men også beskæftigelsesmæssigt.

Naturligvis har man fra myndighedernes side forsøgt at foretage fordelingen så godt, så retfærdigt, som man har kunnet. Nu rejser det ærede medlem hr. Arnth Jensen nogen kritik, mener, at fordelingen mellem by og land måske har været skæv, mener, at offentlige myndigheder, folk i offentlige hverv, får for mange biler. Det er ikke noget nyt spørgsmål for mig. Vi lod det for nogen tid siden undersøge til brug for rigsdagens vareforsyningsudvalg, hvor spørgsmålet havde været rejst, og jeg ved ikke hvorfor, men af en eller anden tilfældig grund blev skemaet gjort op på den måde, at man tog to perioder, den første under vensteregeringen og den anden periode under den nuværende regering, og det viste sig, at fordelingen havde i hvert fald ikke været bedre

under venstre-regeringen end under den nuværende regering. Der var praktisk talt den samme fordeling mellem offentlige erhverv og ikke-offentlige erhverv og mellem by og land, som vi har nu, men det er naturligvis ikke noget bevis for, at fordelingen har været rigtig, at den var ligesådan i den tid, da det ærede medlem hr. Arnth Jensen selv var medlem af regeringen; derfor kunne fordelingen godt være gal. Derfor kom vi ind på, efter at have drøftet situationen med rigsdagens vareforsyningsudvalg og med vareforsyningsrådet, hvor hovederhvervene sidder, om man ikke kunne danne et organ, hvor de mange grupper i landet kunne være repræsenteret, som var udtryk for alle de mennesker, for hvem det er livsvigtigt eller kan være livsvigtigt at få en vogn, således at afgørelsen af, hvem der skulle have en vogn, ikke blot kom til at hvile på rent embedsmæssigt grundlag, i hvilket tilfælde man jo må følge visse generelle retningslinier; det var rart at få det private erhvervs skøn med ved afgørelsen. Derfor nedsatte vi automobilfordelingsnævnet, og jeg håber ligesom det ærede medlem hr. Arnth Jensen, at vi nu gennem den indsats, dette nævn kan gøre, kan opnå at få en bedre fordeling, end vi har haft hidtil. Lykkes det, skal jeg for mit vedkommende i hvert fald i allerhøjeste grad byde det velkommen.

Det ærede medlem hr. Arnth Jensen var særlig inde på spørgsmålet om invaliderne. Det er et problem, der har optaget mig meget. Det er uundgåeligt, når man rejser rundt i landet til møder, at man gang på gang bliver mødt af invalider, som kommer og fortæller om deres ulykkelige situation og ønsker en bil. Også i modtagelserne har jeg gang på gang haft besøg af mennesker, der virkelig i allerhøjeste grad behøvede en bil; det kunne, som det ærede medlem hr. Arnth Jensen sagde, være til deres erhverv, og det kunne såmænd også være i tilfælde, hvor det ikke direkte var forbundet med erhvervsmæssigt formål. Vi har i meget vid udstrækning søgt at imødekomme invaliderne, og jeg føler mig overbevist om, at automobilfordelingsnævnet også vil følge disse retningslinier, som man af rent menneskelige grunde må følge, såvidt man overhovedet kan det.

Spørgsmålet om bilernes gang gennem handelsleddene har jeg drøftet med det ærede medlem hr. Arnth Jensen under sidste finanslovdebate, og jeg skal gerne underkaste sagen en ny undersøgelse. Jeg kan naturligvis ikke her på stående fod have de forhold præsent, som det ærede medlem har omtalt. Jeg må dog lige be-